

VERA ČUDINA-kolumna 14.o7.2009.

SAMU SEBE VIŠE NE PREPOZNAJEM

U posljednje vrijeme puno vremena provodim pred ogledalom. Plaši me vlastito lice. Djelujem izmučeno, ali za to imam opravdanje. Godine rada bez ulaganja u sebe ostavile su ožiljke. To mogu nadoknaditi. Dovoljno je "stati na loptu" bar na neko vrijeme i napuniti baterije. Ali, ovo drugo što me plaši više od izgleda, moje su prazne oči. Beživotne. Gdje je nestala ona iskra iz njih, svima tako poznata? Jesam li sa njenim nestankom i ja nestala? Jesam li postala nepoznata samoj sebi. Vjerojatno jesam, jer se više ne prepoznajem. Svi mi idu na živce i znani i neznani. Strahovi su iscrpili posljednje rezerve moje energije. Sve ovo što danas činim ne ispunjava me, samo prazni i prazni. Pitam se gdje je granica praznine? Zar pristajem završiti u tami i postati zatočenik koji se valja u blatu navika. Dok svi tako čine, smijem li ja drugačije? Koliko je dobro izdvojiti se iz skupine i postati različit od drugih? Ovakva pitanja ljudi ne vole i zato ih više nikome i ne postavljam. Mnogi su se pomirili sa situacijom vremena i čekaju bolje sutra. Mnogi nisu, ali o tome šute. Ja jednostavno ne mogu tako. Meni je iz dana u dan sve teže podnositi teret stvarnosti. Stvarnost u kojoj sažaljevam samu sebe i već samoj sebi postajem teret. Rijetko se imam čemu veseliti. Gotovo da se i ne usudim. Kako i bi kada me iskustvo poučilo da čim osjetim veselje uvijek me nešto novo zgazi. Udari iznenada bez pripreme. Sve i da hoću nemam se vremena pripremiti za sve promjene. One su brže od mene. Još nisam jednu savladala i prokuhala, evo već iduće. I što sada? Kako vratiti izgubljeno veselje i kako biti ono što sam nekada bila. Nedostajem sama sebi i to je najgore što me snašlo. Kad nešto izgubiš ljudi kažu- nadoknaditi ćeš. A ja moram nadoknaditi sebe i to nikom drugom nego samoj sebi. Katastrofa što sam uspjela učiniti. No dobro, još nije kraj. Još uvijek nisam zaboravila što me veseli i to ću primjeniti u praksi. Plesati, pjevati ili nešto treće, koga briga jesam li nadarena. Važno da meni bude dobro. A je li mi dovoljno dobro, reći će mi sjaj mojih očiju. Ne želim ugasiti ljepotu pogleda zbog tuđeg zadovoljstva. Ipak ja u njih moram gledati.

Borna je mladić od 24 godine. Zaljubio se u djevojku dosta stariju od sebe. Roditelji su prigovorili njegovom izboru, na što se on jako naljutio i naprasno napustio roditeljski dom. Prekinuo je vezu sa njima. Jedinu kontakt je preko sestre. Zabrinuti roditelji pitaju kako će sve to završiti.

Odgovor: Ljudi su uvijek najosjetljiviji na ljubav. Ono što izaberu smatraju najboljim, pa svaka sugestija nije dobrodošla. Ostavite sina neka se sam uvjeri koliko je njegov sadašnji izbor dobar. Iznenaditi ćete se ugodno.